

WAAROM IK SCHRIJF

Als kind denk je wel eens dat je anders bent dan alle anderen, dat je er eigenlijk niet bij hoort, dat je ouders misschien helemaal je ouders niet zijn. Dat had ik ook; alleen, bij mij is het nooit helemaal overgegaan – een levensgevoel dat volgens mij aan menig kunstenaarschap ten gronde ligt. Aangezien de rol van ondergeschoven Indische prinses mij niet echt wilde passen zocht ik naar een andere verklaring voor mijn anders-zijn. Misschien, dacht ik, ben je een genie; dat zou alles rechtvaardigen, ook dat ik niet goed kon leren en een kluns was op het voetbalveld. En zo is het eigenlijk altijd gebleven: ik ontleen mijn bestaansrecht aan het feit dat ik mooie dingen kan maken die er zonder mij niet zouden zijn. Ik begon op vierjarige leeftijd aan een serieuze carrière als beeldend kunstenaar en schiep een fameuze reeks piratentekeningen (vierdekkers die simultaan al hun kanonnen afvuurden met lange rode steekvlammen) die steeds meer werd uitgebreid omdat mijn vader er erg om moest lachen, temeer daar ik mijn boekaniers steevast voorzag van een houten poot die ik uit onkunde midden tussen hun benen plaatste, wat er nogal fallisch uitzag. Ook lyrisch liet ik mij niet onbetuigd: mijn lange berijmde gedicht 'Yes, yes, yes , de nozempjes' kon altijd op veel bijval rekenen.

In mijn puberteit ontdekte ik de literatuur en schreef vormvaste sonnetten en rondelen naar het voorbeeld van Boutens, Leopold en Rilke; niet de minste voorbeelden, maar het is natuurlijk enigszins bizar om als twaalfjarige verzen te schrijven als *Eens zul je allen vergeten zijn/die zo zijn als ik/en ook mij zul je dan vergeten/niemand verlangt geheugen bij een god*. In de tijd dat Beatles, Stones en het Rode Boekje voor Scholieren de wereld op zijn kop zette liep ik rond in satijnen kniebroeken met gespen en lakschoenen en zocht naar mogelijkheden om in de erfelijke adelstand verheven te worden. Dat is nooit helemaal goed gekomen.

Geert van Oorschot stuurde mijn eerste maaksels terug met de korzelige opmerking: 'slecht en onbeholpen geschreven.' Pas vijfenveertig jaar later werd ik auteur van zijn uitgeverij.

Ik werd eerst om artistieke redenen kampioen degenschermen en heb daarna ongeveer honderd toneelstukken en opera's geregisseerd. Nu leg ik mij geheel op het schrijven toe, maar in wezen is er niets veranderd. Ik ervaar het leven als project. Ik ben, wat ik doe. Ik besta bij de gratie van de schoonheid die ik schep. Ik ben een gelukkig mens.